

Príbehy Stanelva

Kedysi dávno na mieste predkami zvanom Ďatlova Hora sa rozprestieralo kráľovské mestečko Stanelvo. Mestečko nieslo názov po dobrom kráľovi Stanislavovi a kráľovnej Elvíre. Obaja vládli tak, aby občania mali len dobro v rukách a v mysli. Panoval v ňom pokoj, radosť z každého dňa a vyznačovalo sa hlavne láskou. Ľudia sa tu ľúbili. Navzájom si pomáhali, dávali pozor jeden na druhého, no najznámejší boli svojou dobrotivosťou. Všetci boli k sebe milí. Žili si ako veľká rodina. No práve jeho vládca Stanislav s vládkyňou Elvírou neboli naozaj najšťastnejšími. Chceli mať potomka. Budúceho vládcu alebo vládkyňu, no osud im akosi nechcel dopriať. Každý večer sa modlili k Bohu a prosili o to, aby im pomohol. Každý vie, že Boh je dobrý a nesklame. Preto raz po týždňoch možno aj mesiacoch zrazu začalo byť kráľovnej nevoľno. Myslela si, že je dokonané. Ustráchaný kráľ Stanislav poslal svojich najvernejších, aby priviedli lekára. Všetci sa vybrali hľadať, prešli hodne míľ, až v jednom domčeku našli lekára menom Erediel. Ponáhľali sa do kráľovského paláca tak rýchlo, ako im nohy stačili. Keď sa vrátili, kráľovná už mala neznesiteľné bolesti brucha. Mala ho veľké, no netušila, čo sa s ňou deje. Ako náhle ju lekár vyšetril, pousmial sa. Bol celý rád z toho, čo zistil. Kráľ Stanislav sa ho opýtal: „Prečo si taký usmiaty?“ Lekár odvetil: „Kráľ môj! Kráľovná o týždeň porodí do nášho kráľovstva dieťaťko! Bude to dievčatko!“ Kráľ zmĺkol a nevedel sa ani pohnúť. Neveril vlastným ušiam. Požiadala lekára, aby svoje vyšetrenie zopakoval. Po druhom vyšetrení vládkyne Elvíry kráľ prikázal svojim najvernejším, aby rozniesli túto novinu. Začala sa chystať oslava, na ktorú kráľ pozval všetkých ľudí svojho kráľovstva. Bude sa konať v deň narodenia malého dievčatka. Kráľ s kráľovnou začali premýšľať nad menom ich dcéry. Prichádzali s rôznymi nápadmi s menami, až nakoniec sa rozhodli pre jedno, ktoré je jej hodné. Bolo to meno, ktoré zakričal jeden z najvernejších ľudí vládcu. Ten načúval rozhovoru kráľovnej a kráľa za dverami. No nebolo ho dobre počuť. Preto kráľ poprosil svojho najvernejšieho, aby prišiel bližšie a zopakoval meno. „Dajte malej princeznej meno Agáta, môj vládca!“ zvolal jeden z najvernejších sluhov a poklonil sa. Vládcovi a vládkyni sa meno zapáčilo a uznali ho za hodné princeznej. Nešlo im ale do hlavy, prečo práve vtedy naslúchal najvernejší, keď vyberali meno pre svoje dieťa. Kráľ Stanislav sa poďakoval za pomoc. O pár minút bolo definitívne rozhodnuté. Kráľ zvolal na svoje miesta kuchárov, ktorí budú mať veľa práce s prípravou hostiny pre celé mestečko a všetkých kráľov z okolitých kráľovstiev. Kráľ začal písať pozvánky. Pozval aj tri víly dobrotinky. Keď dopísal pozvánky, zašiel do kuchyne. Prikázal navariť samé špeciality, koláče, všetlijaké dobroty pre občanov mestečka a všetkých ostatných hostí. Neskôr, keď sa vrátil do komnaty, zvolal svojich najvernejších, aby rozniesli pozvánky. Najvernejší sa dali do práce. Keď si kráľ Stanislav splnil svoje povinnosti, vybral sa za kráľovnou Elvírou do izby opýtať sa, ako sa cíti. Kráľovná pokojným hlasom mu oznámila, že je v poriadku. Nadišiel večer, najvernejší vstúpili do komnaty s kráľovskou večerou. Celú ju zjedli. Hlavne kráľ bol vyhladovaný z práce okolo prípravy oslavy. Na druhý deň ráno, keď sa zobudili, dali sa do celotýždennej práce. Tak na zámku, ako aj v celom mestečku Stanelvo. O týždeň na to nadišiel deň, kedy sa konala oslava. Prišlo veľmi veľa hostí. Možno ich bolo až toľko, že ich nebude kam usadiť. Možno ani jedla nebude dosť. Zdalo sa, že tanečný priestor im bude akurát. No nebolo to tak. Pretože dobrých ľudí sa všade veľa zmesť. Boli tu aj víly dobrotinky, kráľ Henrich z neďalekého kráľovstva, mešťania a mnoho ďalších hostí. Na oslave nechýbala ani kráľovská rodinka, do ktorej sa narodila malá princezná Agáta. Keď sa všetci hostia usadili, zrazu sa z okienka komnaty ozvalo: „TICHO!“ Celé mestečko stíchlo, hľadiac na okno. Tí, ktorí sedeli v blízkosti komnaty o pár sekúnd začuli detský plač. Bol to plač novorodenej dcéry kráľovskej rodiny, princeznej Agátky. Kráľ Stanislav s kráľovnou Elvírou boli šťastní ako ešte nikdy predtým! Kráľ Stanislav vyšiel na balkón komnaty a zvolal: „Nech vám Boh žehná! Oslavujte!“ Vo svojom náručí držal v čipkovanej perinke zavinutú tak dlho očakávanú princeznú Agátku. S hrdosťou a s úsmevom na tvári, ktorá žiarila šťastím a spokojnosťou, ukázal svojim hosťom novorodenú

dcérku. Ľudia v celom mestečku v tom momente začali od radosti tancovať, veseliť sa, oslavovalo sa tak, ako sa patrí. Utancovaní, unavení boli všetci. Tešili sa z potomka, no netušili, aké prekvapenie ich ešte čaká. V predvečer predniesol kráľ príhovor na počesť ich nového člena rodiny. Zrazu začal fúkať obrovský vietor. Zatiahla sa obloha. Obyvateľstvo, ako aj hostia ostali vystrašení. Nastalo veľké ticho. Dívali sa vôkol seba a čakali čo sa bude diať. Kráľ Stanislav s kráľovnou Elvírou poprosili prítomných, aby sa upokojili. Keď tu zrazu sa objavili dve dámy, ktoré nedostali pozvanie. Nikto ich z oslavujúcich nepoznal. Boli zahalené do čiernych šiat. Mali veľké okrúhle klobúky a kabáty dlhé až po zem. Kráľ im v strachu rozkázal: „Predstavte sa a povedzte nám, prečo ste prišli!“ Dve dámy k nim pristúpili bližšie a povedali namosúrene: „My sme zlé víly Aramera a Elmera. Nepozvali ste nás, preto sme tu!“ Kráľ Stanislav nechápal, čo povedali, no odvetil so zlým pocitom: „Čo by ste chceli?“ Jedna z nich prišla bližšie k novorodenej princeznej a vykrikla: „Keďže ste nás nepozvali, nepoznáte nás, neviete, čoho sme schopné! Chceme, aby ste si vybrali jeden z mnohých darov pre princeznú Agátu!“ Kráľ s kráľovnou, ako aj všetci obyvatelia mestečka Stanelvo, v strachu prikývli na znak pokračovania. V tom druhá pristúpila bližšie a vraví: „Máte na výber. Dáte nám to najnovšie, teda vašu dcéru, alebo vám ju necháme, no bude prekliata!“ Zasmiali sa zlovestným smiechom. Kráľ sa postavil zo stoličky a zakričal: „Ani jedno, ani druhé!“ Stráže, odveďte ich!“ Stráže sa rozbehli ich zajať, no zlé víly ich zhodili na zem kúzľami. Znehybnili stráže a celé ľudstvo v mestečku. Hýbať sa mohli iba kráľ s kráľovnou i s dcérou. V tom zvolali dve víly, ktoré neskutočne nahnevali slová kráľa: „Ako chcete! Agátu vám necháme, no bude zakliata! Kliatba bude najhoršia z najhorších! V deň oslavy svojich 21. narodenín sa pichne ihlou a zomrie!“ Kráľ s kráľovnou začali s plačom prosiť o milosť. Prosili, aby ju neprekliali. Už bolo aj tak neskoro. Víly si vypočuli ich prosbu, no kliatbu nezrušili. Len ju trochu odľahčili od úplného zla. Elmera a Aramera sa pred odchodom otočili ku kráľovi a vravia: „Tvoju dcéru bude môcť zobudiť iba bozk pravej lásky.“ Potom odišli po ceste do neznáma. Tak ako celé mestečko, aj kráľ s kráľovnou a hostami ostali v šoku. Boli uplakaní, smutní, pýtali sa jeden druhého, druhý tretieho, či sa dá tomu predísť, či je možné, aby sa kliatba zrušila. Kráľ nechcel, aby sa jeho dcérke niečo stalo. Zvolal celé mestečko a prosil ich, aby vypratali celé mestečko od ihiel. Ľudia v žiali z toho, čo sa stalo, poslúchli svojho vládcu. Nikto nechcel, aby sa kliatba naplnila. Kráľ Stanislav s kráľovnou Elvírou už boli v koncoch. Nevedeli, čo si počnú bez dlho očakávanej Agáty, hoci do kliatby bolo ešte ďaleko. Ved' predsa 21 rokov je dlhá doba na zmarenie niečieho zla. O pár dní neskôr prišli ľudia z okolia, ktorí hľadali, zbierali, ale aj ničili ihly so správou: „V kráľovskom mestečku i mimo neho niet ihly, ktorá by ublížila princeznej Agáte!“ Kráľ s kráľovnou sa zo srdca poďakovali. Všetkých odmenili kráľovskými darmi a s kráľovským požehnaním ich poslal domov k rodinám. Ľudia sa im poklonili, poďakovali a pobrali sa každý svojou cestou. Kráľ Stanislav s kráľovnou ešte stále premýšľali, ako by sa mohli vyhnúť kliatbe. No nič im nenapadlo. V tom zrazu z okienka na komnate začuli výkrik. Bol to výkrik malinkej dobrej víly. Poslali ju jej dve sestry dobrotinky pre bylinky do lesa, kam až bolo počuť stonanie z kráľovskej komnaty. Víla skríkla: „My ju vezmeme a ukryjeme! Nikoho k nej nepustíme! Sľubujem!“ Kráľ s kráľovnou po zaznení tohto návrhu rýchlo utekali k oknu a zvolali: „Víla dobrotinka, poď ku nám! To je dobrý nápad! Porozprávajme sa o tom!“ Víla už letela do lesa, no nebola až tak ďaleko, aby kráľovo volanie nezačula. Rýchlo sa pobrala späť do kráľovstva. Kráľ po príchode víly k nim, do ich komnaty, prosil ju o to, aby princeznú zobrala k vílam, strážili a vychovávali ju ako svoju. Malá dobrá víla vyrozprávala kráľovi a kráľovnej, kde bude vyrastať a hlavne, kde bude chránená ich malá princezná. Hovorila to opatrne, potichu, lebo vedela, že zlo je nablízku. Bolo to tak. Posol zlých síl premenený na havrana sedel na okne a počúval ich rozhovor. Kráľ s kráľovnou si ho nevšimli preto, lebo bol na okraji okna. Malá dobrá víla pošepkala kráľovi, že zavolá svoje sestry, ktoré pre princeznú prídu. Keď sa kráľ s kráľovnou upokojili, malá dobrá víla letela pre svoje sestry. V tom sa posol tiež pobral preč. Šiel zvestovať novinku svojim dvom zlým vílam Elmere a Aramere. Vyrozprával im plány kráľovnej a kráľa. Obe sa nazlostili, hoci vedeli, že kliatbe neutečie. Preto posla vyslali zistiť,

kedy princezná opustí kráľovstvo a kde bude. Nikdy nikto nevedel, kde dobré víly bývajú. Posol prikývol a pobral sa sledovať kráľovstvo a jeho okolie. Zatiaľ čo on sledoval mestečko, v ktorom zatiaľ prežívala asi svoj posledný deň malá nevinná princezná Agáta, panovalo veľké ticho. Ľudia boli smutní, uplakaní, ale hlavne zamyslení nad činom zlých víl. Obyvatelia mestečka Stanelvo hoci boli dobrí a plní lásky, začali premýšľať nad pomstou silami. Pomstili by sa, no ich dobrota im to nedovoľovala. Dúfali len, že malá princezná bude v poriadku a kliatba zlých víl sa nenaplní. Pokiaľ ľudia v mestečku premýšľali nad princezninou kliatbou, v kráľovskej komnate prevládalo ticho a strach. V tom prišli tri dobré víly pre malú princeznú, ktorú mali ukryť a vychovávať ako vlastnú. Kráľ Stanislav s kráľovnou Elvírou im ju dali a prosili ich, aby na ňu dávali veľký pozor a vychovali z nej dobrého človeka. Zároveň boli veľmi vďační za pomoc. Víly kráľovskú rodinu upokojili, že sa nemajú čoho báť a vychovávajú z nej zodpovedného človeka, vhodného budúceho panovníka kráľovstva Stanelva. Vtom sa víly pobrali široko, ďaleko za mestečko do nového pekného domova princeznej Agáty. Cestou ich však sledoval posol zlých síl. Nič netušiacie dobré víly pokračovali v ceste domov. Po príchode malú princeznú ubytovali, neskôr okúpali v penovej kúpeli a uložili do krásnej kvetinami zdobenej postele. Unavená princezná zaspala. Víly sledovali okolie, prali oblečenie pre princeznú aj pre seba. Posol ich však stále pozoroval. Ako sa zotmelo, tri víly sa pobrali spať. Posol zlých víl premenený na havrana priletel bližšie k príbytku dobrých víl a poobzeral si spiacu malú princeznú. Potom odletel zvestovať svojim dvom paniam, čo videl. Vyrozprával im všetko. Zlé víly ho za to pochválili, hoci vedeli, že dobré víly môžu tušiť, že v ich blízkosti sa pohybuje zlo. Pre istotu zmenili podobu posla z havrana na líšku. Prešla noc. Ráno sa malá princezná zobudila s plačom. Prosila o jedlo. Ustarostené víly dobrotinky úplne zabudli, že malá princezná ešte nič nejedla. Víly sa z jej plaču vyľakali, ale keď zistili príčinu plaču, ihneď jej dali mliečko, ktoré nosili od svojej dobrej kmotričky Diany. Najedená princezná sa poobhliadla po príbytku troch dobrých víl. Víly poupratovali, navarili obed, vyžehlili suché oblečenie. Ako tak pracovali, deň za dňom, noc za nocou sa mňali, až prišiel deň prvých narodenín princeznej Agáty. Pripravili veľkolepú oslavu. Kráľ s kráľovnou v mestečku Stanelvo oplakávali kliatbu ich milovanej dcéry. Vedeli, že má narodeniny, no nemohli ju navštevovať pre jej nebezpečnosť. Malé víly mali čoskoro hotové koláčiky, tortu a mohlo sa oslavovať. Malá jednoročná princezná sa z oslavy veľmi tešila. Bola usmiata a šťastná. Čakalo ju však ešte väčšie prekvapenie. Tri víly sa rozhodli, že obdarujú malú princeznú darmi, akými ju neobdaril ešte nikto. Boli to dobré sily. K malej princeznej pristúpila prvá víla. Dala jej dar krásy. Druhá jej dala dar, ktorý nemá nikto na svete. Dokázala kúzlom očariť malé dieťa tak, že keď sa princezná pozrela na kohokoľvek, tak ho dokázala urobiť šťastným. Tretia víla pristúpila pred princeznú a povedala: "Ja ti dám taký dar, ktorým dokážeš v prírode všetko možné, aj nemožné!" Dokázala uzdraviť všetko živé, od ľudí až po zvieratá. Dokázala sa s nimi aj rozprávať. Víly boli spokojné a šťastné s darmi, ktorými obdarovali malú princeznú. Keď sa skončila oslava, všetci sa pobrali do postelí. Uložili Agátu do postielky, prečítali jej jednu zo svojich rozprávok a uložili sa na spánok. Deň za dňom ubiehal. Malá princezná rástla. Objavovala nové veci. Naučila sa tkať, vyšívať, šiť, ako aj hrnčiarstvu a podobne. Čas plynul a prišiel deň piatych narodenín princeznej Agáty. Opäť oslavovali, spievali si, tancovali, hodovali, no v zákutí lesa ich sledoval posol. Zlým vílam zvestoval novinu. Dobré víly sa vybrali s princeznou Agátou na prechádzku do lesa. Zbierali bylinky na čaj. Princezná utešovala okolité zvieratá, hrala sa s nimi. Víly dobrotinky odovzdali list sove, ktorá nosila ich odkazy, kam potrebovali. Povedali jej, aby zaletela do kráľovského mestečka a odovzdala list kráľovi Stanislavovi a kráľovnej Elvíre. Sova vzlietla a vydala sa na dlhú cestu. Pri tom, ako dávali víly list s odkazom pre kráľa sove, príbehol k nim aj posol zlých víl, ktorý sa nenápadne v premenení na líšku hral s malou princeznou. Tri víly a malá princezná sa o pár hodín pobrali domov. Posol bežal oznámiť aj túto správu svojim paniam. Tie neboli rady z toho čo počuli. Bolo im aj v podstate jedno, lebo vedeli, čo malé dievča čaká. Priam sa z toho škodoradostne tešili. Za ten čas už víly a princezná boli doma a práve večerali. Po večery a so spevom sa poberali do postele. Na ďalší deň ráno sova doručila odkaz kráľovi

a kráľovnej. Bolo v ňom písané o princeznom stave a narodeninách. Oboch list upokojil, hoci vedeli, čo ich dcéru čaká. V domčeku malých víl bolo veselo. Princezná s vílami tancovali. Zvieratká z okolia sa radovali s nimi. Čas sa nedal zastaviť. Z malej princeznej vyrástla krásna dievčina. Princezná mala oslavu už dvanástych narodenín. Víly sa čudovali, ako rýchlo im ten čas s princeznou ubehol. Boli zároveň aj smutné, pretože vedeli, že sa už pomaly ten čas princeznej blíži. Radšej sa snažili na to nemyslieť. Sladučkými koláčikmi sa hostili aj zvieratká v lese. Boli také chutné, aké ešte nikdy nejedli. Unavená princezná z tancovačky sa poberala do postele. V lese zavládlo ticho. Po prebudení do slnečného rána princezná rozťahla závesy, kde ju čakalo veľké prekvapenie. Bol to list, ktorý jej napísala matka a otec. S radosťou ho zdvihla a pustila sa do čítania. Hoci list prečítala, stále nevedela, kto sú tí ľudia. Víly jej neprezradili nič o rodičoch, aby ju dokázali ochrániť. Princezná si neustále lámala hlavu, neustále premýšľala, prečo nie je pri rodičoch doma. Kto sú vlastne jej rodičia?! Nepoznala okrem troch víl dobrotiniek a zvieratiek z okolia nikoho. Bola zvedavá. Šla za vílami do ich spálne, aby zistila viac. Víly princeznej rozprávali o príhodách a nešťastiach mestečka Stanelvo. Povedali jej, že to sú dôvody, prečo svojich rodičov nepozná. Keď víly dokončili reč, princezná sa rozplakala. Víly ju utešovali. Vedeli, že nie je dôvod na plač, hoci samy by najradšej plakali. Jedno jej však neprezradili. Zamlčali, že na 21. narodeniny sa naplní kliatba zlých víl Aramery a Elmery. Nechceli ju klamať. Vedeli, že by takáto správa princeznú úplne zničila. Po pár hodinách bolo po plači a znova sa pracovalo. Princezná šla do lesa zbierať kvety. V tom sa objavil sprievod na čele s mladým princom Emanom. Odbočil k rieke, aby sa napil a napojil svojho koňa. Vyľakaná princezná sa rýchlo ukryla za strom, ktorý bol v blízkosti rieky. Netušiac čakala, čo sa bude diať. Princ bol blízko rieky. Vtom sa malá princezná pošmykla a spadla do nej. Plávať nevedela, pretože ju to nikto nenaučil. Mladý princ bol pohotový a vytiahol ju z vody. Agáta sa posadila, zdvihla hlavu a zadívala sa do jeho krásnych modrých očí. Poďakovala sa za záchranu svojho života. Princ na nej videl, že sa ho bojí. Upokojil ju, že tade nejde so svojou výpravou v zlom úmysle. Povedal jej, že ju nechce ukradnúť, ani ublížiť jej. Malá princezná sa postavila, poďakovala sa ešte raz. Prešlo pár hodín. Princ s princeznou sedeli pod stromom a rozprávali sa. Čas letel. Zotmelo sa. Malá princezná a princ boli unavení, a tak sa rozlúčili. Mladý princ pred odchodom do svojho kráľovstva povedal: „Budem chodiť za tebou častejšie. Môžeme sa stretávať“. Princezná prikývla a pobrali sa domov. Keď malá princezná prišla do príbytku dobrých víl, víly už spali. Kúzla zlých víl strašili navôkol. Posol zlých víl po celý čas sledoval malú princeznú. Keď zaspala, bežal ako inokedy zvestovať správy svojim paniam. Tie sa nahnevali, keď počuli, že malá princezná sedela pri rieke s princom. Od zlosti potrestali posla. Nakoniec sa rozhodli, že si jeden deň vyberú a budú sledovať malú princeznú ony samy. Dni leteli. Malá princezná sa čoraz častejšie stretávala s princom Emanom. Stále sa rozprávali. O čom, to nevie nik. Bolo jasné, že sa začali mať radi. Veď princezná mala krásu a pohľad šťastia. A princ bol sám o sebe krásny. Porozumeli si. Tri víly dobrotinky práve prechádzali popri rieke, kedy zazreli princeznú a princa. Zbierali liečivé kvetinky do čaju. Tajne začali sledovať mladý pár a veľmi sa tešili tomu, čo videli. Videli mladú lásku. V blízkosti princeznej nebolo nič iné, len dobro. Bolo by to tak, keby ich nesledovali zlé víly. Boli rozčúlené, no nemohli nič urobiť. Nevedeli sa dočkať dňa naplnenia kliatby, zatiaľ čo malá princezná o ničom netušila. Ako ten čas ubiehal, princeznej pribúdali roky. Mala opäť narodeniny. Oslavovala ako obvykle, no predsa to bolo o trochu iné. Mala už 17 rokov a to je krásny vek. Tri víly sa pustili do prác na oslavu, zatiaľ čo v kráľovstve panoval smútok. Ľudia tam žili ako bez duše. V celom kráľovskom mestečku bolo ticho. Iba z kráľovskej komnaty sa ozýval plač. Bol to plač kráľovnej Elvíry a kráľa Stanislava. Každým rokom si uvedomovali stále viac a viac, že sa ich dcérke kráti čas. To ich ničilo. Vedeli, že pokiaľ si nenájde pravú lásku, zomrie. Preto napísali list plný sĺz a poslali ho trom vílam. U troch víl sa zatiaľ veselo oslavovalo. Z malej princeznej vyrástla krásna dievčina. Bola tak nádherná ako jasné nebo. Princezná šla za vílami. Oznamovala im, že sa ide prejsť do lesa. Víly to schválili. Vedeli, že ide za princom. Ten čakal ako obvykle pri rieke, kde sa po prvýkrát stretli. Princ mal pri sebe aj dar. Vedel, že má princezná narodeniny. Daroval jej prsteň

s kameňom od rieky. Princ pri stretnutiach s princeznou zbieral okolité predmety, z ktorých vytvoril prsteň. Princ Eman po vybratí daru z kapsičky požiadal princeznú Agátu, aby sa otočila a zatvorila oči. Agáta tak urobila a zvedavo čakala, čo bude nasledovať. Princ si kľakol a povedal „Princezná moja, môžeš sa otočiť a otvoriť oči“. Princezná Agáta bola plná očakávania. Otočila sa, otvorila oči. Keď videla princa Emanu, ako pred ňou kľučí a v ruke drží prsteň, rozplakala sa. Skočila k nemu a objala ho. Princ jej nasadil prsteň a povedal „Si to najkrajšie a najlepšie, čo ma v živote stretlo! Milujem ťa!“ Princezná na pár sekúnd onemela. Nečakala takéto vyznanie. Keď sa z neho prebrala, pohotovo zvolala : „Aj ja ťa milujem, princ môj najdrahší“. Boli tým najkrajším párom na šírom svete. Sedeli pri rieke až do úplného večera. Ich rozhovory nemali konca kraja. Princezná povedala: „ Už musím ísť, aby sa o mňa víly dobrotinky nestrachovali!“ Princ súhlasil. Rozlúčili sa a pobrali sa každý svojou cestou. Zlé víly tak ako neustále, aj teraz sledovali princeznú. Víly Aramera a Elmera však tento raz aj zakročili. Princeznú cestou domov zastavili a svojimi kúzľami uspali. Dobrotinky sa o ňu báli, tak ju začali hľadať. Keď ju uvideli, bola tak doudieraná, že ju skoro nespoznali. Vzali ju domov. Preložili do postele. Princezná sa prebrala až ráno, no nič si z tej noci nepamätala. Mala po sebe modriny a škrabance. Spravili jej čaj z lesných bylín. Keď čaj vypila, opýtali sa: „Čo sa ti stalo naše srdiečko, vari ťa zbil princ?! Vari ťa dohrýzli medvede?!“ Nevšimli si, že jej prstenníček zdobí nádherný prsteň. Princezná im začala rozprávať o krásnom večere, ktorý prežila s princom. Pozorne počúvali. Keď si tú dobrú správu vypočuli, na prste uvideli prsteň, spadol im kameň zo srdca. Nedozvedeli sa ešte stále, prečo je taká dobitá a doškriabaná, tak sa jej opýtali: „Naša drahá Agátka, ale prečo si takto dobitá a dodriapaná?!“ Princezná si len toľko pamätala, že išla domov. Od tej chvíle si nevedela na nič spomenúť. Dobré víly po tom, čo počuli, vedeli, o čo ide. No nepovedali jej, že ju zlé víly zmárnili a dobyli. Upokojovali ju. Víly dobrotinky sa rozhodli, že sa musia s nepríjemnou správou podeliť s kráľovskými rodičmi. Ihneď išli napísať list jej rodine. Keď dopísali, zavolali sovu. Sova rozprestrela svoje veľké krídla a odletela doručiť list kráľovi Stanislavovi. Keď kráľ Stanislav dostal list, ihneď ho otvoril. Kráľ čítal a čítal. No keď sa dozvedel, ako zlé víly skántrili jeho dcérku a to len preto, že si našla princa, s ktorým sa majú radi, veľmi sa nahneval. Vedel, že zlé víly nenájde. Nikto ani len netušil, kde sídli. Preto nevedel poslať svoje vojsko, aby ich dolapilo a zabilo. Hoci kráľ Stanislav bol veľmi dobrý človek, vraždy nekonal, no nahnevalo ho to natoľko, že sa neovládal. Prosil Boha, aby zlé víly odišli navždy preč. Zatiaľ čo v príbytku víl dobrotiniek princezná spala. Víly dali o tejto správe vedieť aj princovi. Rýchlo osedlal svojho koňa a rýchlym cvalom sa vydal za svojou láskou. Keď ju uvidel v zúboženom stave, rozplakal sa. Opýtal sa dobrotiniek, či sa Agátke dá nejaká pomôcť, aby sa skoro uzdravila. Jedna z víl k nemu podišla a povedala mu: „ Dá sa pomôcť jedným kúzľom liečbu skrátiť, no rany to hneď nezahojí!“ Princ ju poprosil, aby tak urobila. Jedna z víl dobrotiniek vykúzľila skoré uzdravenie princeznej Agáty. Princ jej za to poďakoval a požehnal ju. Po mesiaci bola princezná celá zdravá. Tešila sa na princa Emanu, pretože ho už dlho nevidela. Tri víly princeznú Agátu varovali, aby si dávala na seba veľký pozor, aby sa obhliadala okolo seba, keď bude chodiť k rieke za princom. Princezná prisľúbila, že tak urobí. Víly jej ešte stále nechceli povedať o kľiatbe zlých víl. Vystrašila by sa. Princezná Agáta sa so svojou láskou princom Emanom naďalej stretávali. Rozprávali sa, kúpali sa v rieke, hrali sa, hoci na hry boli veľkí. Princ sa jedného dňa pred princezninými osemnástymi narodeninami opýtal: „ Srdiečko moje! Prečo nie si so svojou rodinou?“ Netušil, že princezná pochádza z mestečka, v ktorom vládne tá najlepšia kráľovská rodina. A to kráľ Stanislav s kráľovnou Elvírou. Princa zaujímala jej rodina, tak sa jej začal vypytovať. Princezná mu vyrozprávala príbeh, ktorý jej povedali víly dobrotinky. V tom príbehu však nebola ani zmienka o kľiatbe. Princ po tom, čo princezná dokončila svoje rozprávanie, objal ju a sľúbil, že pokiaľ bude žiť, bude ju chrániť. Princeznú to upokojilo. Poďakovala sa a sadli si pod strom, pri ktorom sa spoznali. Pozerali na tok rieky a zaspali. Prebrali sa až večer, keď si pre princeznú prišli tri víly. Celý deň nebola doma, a tak o ňu mali strach. Pekne sa rozlúčili, popriali si navzájom šťastnú cestu a pobrali sa domov. Čas neúprosne letel. Nadišiel deň, kedy princezná mala opäť narodeniny. Kým

víly piekli dobroty, princezná s princom zbierali bylinky na čaj s tajnými silami, o ktorých nevedel nikto iný, len víly dobrotinky. Princeznej pripravili veľké prekvapenie. Ušili jej kabát, ktorý vyzeral ako kožuch kráľovnej. Bol hebký, vyrobený z lesných rastlín, prizdobený kvetmi od princa. Princezná mala z toho takú radosť, že vybozkávala každého v okolí. Počnúc vílami, princom, zvieratkami a všetkého dookola. Oslavovalo sa až do neskorej noci. Od únavy napokon všetci pokope zaspali. Na ďalší deň, ako po každej oslave narodenín princeznej, napísala list svojim kráľovským rodičom. Kráľ vedel, že princeznej, zatiaľ jedinej dcérke, sa čas kráti, a tak jej začal čoraz častejšie písať listy. Napísaný list mal taký obsah, aký nebol ešte nikdy predtým. Kráľ s kráľovnou si dali urobiť portrét, ktorý princeznej priložili k listu. Chceli, aby poznala svojich rodičov aj očami, nielen z rozprávania a z listov. Princezná po rozbalení listu zosmutnela. Túžila sa stretnúť so svojimi rodičmi. Túžila po ich objatí. Chcela s nimi tráviť každý deň, ľúbiť sa s nimi. Nemohlo to tak byť a ona o tom vedela. Zatiaľ, čo princezná a kráľovské mestečko boli čoraz viac smutní, zlé víly sa radovali z ich trápenia. Nevedeli sa dočkať chvíle, kedy bude princezná oslavovať svoje 21. narodeniny. Zlé víly boli prefíkané až natoľko, že jedného dňa sa rozhodli, že princeznej Agáte vyparatia niečo podobné ako predtým. Chystali sa jej uštedriť ešte niečo horšie. Mysleli si, že to bude také ako minule. No nebolo to tak. Raz sa princezná na prosbu svojich víl dobrotiniek pobrala po bylinky a hriby do lesa. Blížili sa Vianoce. K príprave štedrovečernej večere vílam chýbalo zopár hřibov do hubovej polievky a bylinky do ich špecialitky. Princezná tentokrát sa vybrala ďalej než inokedy. Zlé víly vedeli, že princezná Agáta bude ďaleko od domova. Chceli to využiť. Princezná sa rozlúčila s vílami a poprosila ich, aby pozdravili jej lásku princa Emanu. Pobrala sa hlboko, ďaleko do lesa. Ako tak putovala, zbierala rôzne bylinky a hriby, zrazu odniekiaľ z kríkov vyskočili dve zlé víly a obklúčili ju. Princezná sa vyľakala. Spadla do kaluže blata, odkiaľ sa nevedela postaviť. Zlé víly sa k nej blížili, škodoradostne sa smiali, no netušili, čo ich čaká, keď sa k princeznej priblížia. Ako viete, princezná poznala v lese každé zvieratko. Mali ju tak rady, že by boli ochotné za ňu položiť vlastné životy. Keď sa zlé víly približovali k princeznej, uškŕňali sa a tešili sa z toho, čo si pre ňu pripravili. No v tom z kríkov vyskočilo zo dvadsať vlkov, ktoré sa rozbehli oproti vílam. Víly začali jedného vlka po druhom zabíjať svojimi kúzлами. Keď ostatné zvieratká z lesa videli čo zlé víly s vlkmi porobili, vrhli sa na ne. Chceli pomôcť hlavne princeznej. Zlé víly roztrhali na kusy, a tak zachránili okolie pred zlom. Princezná bola z toho, čo zažila v šoku. Poďakovala sa svojim priateľom z lesa, poprosila ich, aby zostali tam, kde sú. Utekala po víly dobrotinky, aby jej pomohli. Ony bez zaváhania po tom, čo sa v lesíku odohralo, sa obliekli a utkali za princom. Keď prišli s princom na pomoc, uvideli bezvládnú svorku vlkov a dve zlé víly roztrhané na kusy. Princezná Agáta poprosila víly dobrotinky, aby vlkov oživil. Ony sa svojimi kúzлами snažili, až sa vietor zdvihol. Žiaľ už nič nez mohli. Princezná s vílami a so zvieratami sa pobrali smutne domov, aby svojim oddaných záchrancom pripravili miesto na večný odpočinok. Ako tak kráčali, už boli v blízkosti svojho obydľia, keď zrazu začuli vlkov zavýjať. Princezná rozumela ich vytiu, vďaka daru, ktorý dostala od jednej z víl dobrotiniek. Porozumela každej zvieracej reči z lesa a tak zakričala: „Stojte! Vlci hovoria, že ich kamaráti ožili!“ Keď to počuli okolití obyvatelia lesa, zvieratá a víly, rozbehli sa spoločne na miesto, kde boli vlci. Keď tam prišli, naozaj boli všetci živí a zdraví. Celý les sa tomu tešil. Ved' kto by nebol! Víly zla boli preč a vlci, ktorí boli mŕtvi, ožili. Všetci sa veselili, tancovali a s radosťou a spokojnosťou sa pobrali domov. Na druhý deň sa víly dobrotinky rozhodli, že už nebudú princeznú ďalej trápiť. Pobalia jej veci a vezmú ju späť k rodičom. Vedeli síce, že kliatba sa neruší, aj keď sú zlé víly mŕtve. Chceli, aby princezná Agáta poznala svoju rodinu a žila s nimi v šťastí. Princezná bola pobalená a pripravená na cestu. Princezná sa rozlúčila so svojím priateľom, princom Emanom, ako aj so zvieratkami. Pri odchode vložila svojej láske do kapsičky list, v ktorom mu napísala, ako veľmi ho ľúbi a že na neho bude čakať v rodnom mestečku. Vybrali sa potom na dlhú cestu do kráľovského mestečka. Keď boli pred mestečkom Stanelvo, uvidel ich jeden z jeho obyvateľov a začal kričať: „Sláva! Princezná sa vrátila! Oslavujte! Princezná je doma!“ Zrazu, počas vchádzania princeznej do rodného mestečka a obdivovania ho, sa

rozospievalo celé Stanelvo. Všetci od radosti skákali, tancovali, no najmä vítali svoju princeznú Agátu, ktorú od narodenia nevideli. Kráľ s kráľovnou boli v nemom úžase. Už dávno nebolo ich mestečko také veselé. Vtom vstúpil do kráľovskej komnaty kráľov najvernejší a zvolal: „Môj pane! Princezná sa vrátila!“ Kráľ Stanislav s kráľovnou Elvírou neverili vlastným ušiam. Rozbehli sa za poslom, ktorý šiel oproti princeznej Agáte a trom vílam dobrotinkám. Keď ju uvideli za rohom ulice, ako kráča s vílami a tancuje s mešťanmi, rozbehli sa jej naproti. Kráľ s kráľovnou obdivovali neskutočnú krásu ich Agátky. Vyobjímali sa aj s vílami a pobrali sa spolu k zámku, kde kráľ s kráľovnou predstavili svoju dcéru princeznú Agátu celému mestečku Stanelvo a požehnali ju. O pár hodín sa začala obrovská oslava na počesť príchodu princeznej Agáty. Ľudia tancovali, popíjali, maškrtili, zatiaľ čo kráľ s kráľovnou sa pobrali za vílami dobrotinkami. Ony ich zaviedli na miesto, kde nikto nikdy nebol a vyrozprávali im príbeh princeznej so zlými vílami. Povedali ich veličenstvu aj to, že hoci sú zlé víly mŕtve a nemôžu tak ohrozovať kráľovské mestečko, nemôžu nikomu ublížiť jeho obyvateľom, ani nikomu inému, kliatba nebola zrušená. Znamenalo to, že ich milovaná princezná Agáta zomrie na pichnutie ihlou a že ju môže oslobodiť iba bozk pravej lásky. Kráľ Stanislav s kráľovnou Elvírou boli z tej kliatby na pokraji svojich síl. Hoci vedeli, čo ich čaká, ale vedeli aj to, že ich poslednou nádejou na záchranu je láska princa Emanu voči ich milovanej Agátke. Zmienili sa o tom v jednom z listov víl dobrotiniek. Po rozhovore sa vrátili na oslavu, ktorá trvala do neskorej noci. Kráľ s kráľovnou svoju dcéru uložili do jej krásne vyzdobenej postele, ktorá na ňu čakala osemnásť rokov. Prežívali neopísateľnú radosť z návratu dcéry, princeznej Agáty a zároveň aj smútku zo zotrvania kliatby. Ako čas plynul, tak sa čas princeznej blížil. Princezná na oslavu svojich 20. narodenín pozvala aj svoju lásku, princa Emanu s jeho rodinou kráľom Edwardom a kráľovnou Anabelou. Prešli veľa míľ, až spoza hôr z mesta Orinor, aby sa mohli stretnúť so synovou láskou, princeznou Agátou. Kráľ Stanislav s kráľovnou Elvírou usporiadali veľkolepú oslavu. Bolo na nej veľa atrakcií. Hrali bábkové divadlo o príhodách princeznej, usporiadali sa trhy, kolotoče, ani tancovačka nesmela chýbať. Bola neobyčajná tým, že tam tancovali dve kráľovské rodiny, princ s princeznou, ktorí sa mali sobášiť o pár týždňov. Po skončení tancovačky a celej oslavy sa kráľ s kráľovnou a princom Emanom z mesta Orinor rozhodli, že ostanú do svadby na zámku Stanelmo. Zámok sa rozprestieral neďaleko nad mestečkom Stanelvo. Prešlo pár týždňov priprav dvoch mestečiek na svadbu, ktorá už bola za dverami. Deň svadby princeznej Agáty a princa Emanu bol výnimočný. Výnimočný bol aj tým, že sa po sobáši obaja korunovali za kráľov. Mali vládnuť dvom mestečkám. Začala sa hostina, muzikanti hrali a svadobný obrad sa mohol zahájiť. Mladý princ čakal svoju milovanú Agátku pri oltári vyzdobenom bylinkami z lesa, kde bývali tri dobré víly. Princezná prichádzala spoza krásne ozdobených dverí na sále zámku Stanelvo. Bola nádherná! Celá sa ligotala krásou. Ľudia navôkol boli udivení. Princezná podišla k oltáru, k jej celoživotnej láske. Princ odokryl prekrásnu tváričku princeznej Agáty, ktorú zahaloval čipkovaný závoj. Kňaz začal obrad. Princ a princezná sa po dokončení príhovoru kňaza pobozkali a sľubovali občanom oboch mestečiek, že budú tými najlepšimi vládcami. Ľudia navôkol boli šťastní. Tešili sa z mladého krásneho páru. Tlieskali, slávil mladý pár, no to nebolo všetko. Kráľ a kráľovná Stanelva, ako aj kráľ s kráľovnou mesta Orinor korunovali mladý pár za Kráľa Emanu a kráľovnú Agátu. Odovzdali im obe kráľovstvá. Oficiálne bolo potvrdené, že mladá princezná Agáta a mladý princ Eman sa stali kráľmi dvoch miest, ktoré sa spojili dušou i srdcami. Mladý kráľovský pár predniesol svoj prvý kráľovský príhovor. Poďakovali sa svojim rodičom, ktorí boli najlepšimi na širom svete. Na svadbu prišli všetky zvieratká z lesa, víly dobrotinky a všetci ľudia z okolia. Po svadobnej hostine boli všetci šťastní a veselí, cítili sa tak, ako ešte nikdy predtým. Zatiaľ, čo si mladý kráľ s kráľovnou užívali plným dúškom šťastia, Agátiných rodičov sa zmocnil strach. Uvedomovali si osud, ktorý ich milovanú dcéru neminie. Prešli mesiace a princezná si nečakane privolala lekára. Bol ním ten istý lekár Erediel, ktorý zvestoval šťastnú novinu jej matke Elvíre. Erediel bol zvedavý, prečo ho kráľovná zavolať a ešte k tomu tajne. Kráľovná Agáta mu vyrozprávala, ako sa čudne cíti a aké má bolesti brucha. Lekár ju vyšetril

a oznámil jej skvelú správu. Povedal, že čaká bábätko, ktoré sa má narodiť približne o dva mesiace. Princezná bola prekvapená. No tešila sa z toho, že bude matkou. Kráľovná doktora Erediela odmenila priznaním titulu Kráľovského lekára. Lekára to veľmi potešilo. Podakoval sa. Predtým, než by sa bol kráľovský lekár vydal svojou cestou domov, kráľovná ho požiadala, aby on oznámil radostnú správu jej manželovi a celej rodine. Lekár prikývol a dodal: „Opatrujte sa, kráľovná moja!“ a odišiel. Onedlho boli rodičia kráľovnej Agáty v komnate, kde odpočívala. No kráľ, jej milovaný manžel Eman s nimi neprišiel. Opýtala sa preto rodičov: „Kde je môj najdrahší Eman?“ Kráľovnej otec a otec kráľa Emanu pristúpili bližšie a povedali: „Išiel na výpravu a vráti sa až o necelé dva roky!“ Princezná zosmutnela, hoci vedela, že sa jej drahý určite vráti živý a zdravý. Kráľovský rodičia boli zvedaví, vypytovali sa kráľovnej, prečo ich volala. Kráľovná Agáta tušila, že jej kráľovský lekár zabudol na prísľub. Preto si ich zavolala a vraví: „Drahý moji! Bol tu lekár Erediel, ktorý ma vyšetril. Mám bolesti, necítim sa dobre. Povedal mi, že budem matkou!“ Obom rodičom sa zastavil dych. No radosť po tom bola obrovská! Veď nebolo ani rok po svadbe a ich dcéra Agáta bola v požehnanom stave. Tešili sa, vypytovali, začali jasat! Z kráľovnej sa stane matka! Prišiel deň, kedy sa dieťaťko začalo pýtať na svet. Princezná mala v komnate pokoj. Nikto ju nevyrušoval. Mala pri sebe len tých najvernejších, ktorí jej pomáhali. Onedlho ľudia navôkol zámku započuli detský plač. Na kráľovský balkón vyšla kráľovná Agáta, v rukách držala novorodené dieťaťko a hovorí: „Narodil sa nám syn menom Vladimír a bude vašim budúcim a dobrým vládcom!“ Ľudia sa jej poklonili, sľúbili vernosť kráľovnej Agáte, kráľovi Emanovi, ako aj princovi Vladimírovi. Od radosti, ako uvideli princa Vladimíra, nevedeli so sebou čo robiť. Radovali sa z čerstvého prírastku. Samozrejme, že nemohla chýbať veľkolepá oslava. Na nádvorí sa objavili starí rodičia a oslava sa mohla začať. No nebola jediná. O dva týždne mala kráľovná dvadsať jeden rokov. Tieto narodeniny boli pre kráľovnú osudné. Keď sa ráno zobudila, uvidela svojich rodičov a tri víly dobrotinky. Stáli a hľadeli na ňu. Nerozumela tomu. Už ju nechceli nechať ďalej žiť v klame. Začali jej rozprávať príbeh z čias, kedy sa narodila do kráľovskej rodiny. Kráľovná Agáta pozorne počúvala, no keď ukončili rečenie, nahnevalo ju hlavne to, že jej po celý čas klamali. Obliekla sa. Synčeka nechala jej najvernejším, aby ho postrážili a nahnevane sa z komnaty pobrala preč. Kráľovnej matka s otcom vybehli za ňou, ale už bolo neskoro. Kráľovná Agáta po ceste schodmi stúpila na ihlu, ktorú stratil krajčír, keď išiel do svojej dielničky. Kráľovná odpadla. Otec s matkou ju s plačom niesli v rukách hore po schodoch do jej komnaty. Vtom zakričal z dolnej časti schodov kráľ Eman: „Agátka! Láska moja!“ Kráľ sa nečakane vrátil z výpravy. Jeho výkrik však už nebolo počuť. Kráľovnú Agátu rodičia uložili v komnate do postele a začali srdcervúco plakať. Vtom sa otvorili dvere. Dovnútra vkročil kráľ Eman. Videl na posteli nehybne ležať svoju milovanú. Okolo nej stáli uplakaní rodičia s troma vílami dobrotinkami. Nešťastný kráľ sa pokúšal svoju milovanú prebrať. Od žiaľu mu išlo srdce roztrhnúť. Ale márne. Vtom sa ozval Agátin otec a povedal: „Syn môj! Moju dcéru prebudí iba bozk pravej lásky!“ Kráľ Eman s tvárou zaliatou slzami pobozkal svoju najdrahšiu Agátu. No nepomohlo to! Kráľovná sa neprebrala! Opäť ju pobozkal so slzami z lásky, ktorú voči nej cítil a ktoré sa mu kotúľali po tvári. Zase sa neprebrala. Tušili, že je zle! Všetci, nešťastní sa pobrali z komnaty von. Otec kráľovnej Agáty zaviedol Kráľa Emanu k prvorodenému synovi, aby si trochu zmiernili bolesť, ktorú všetci cítili. Hovorí: „Toto dieťa priviedla na svet naša milovaná dcéra, tvoja celoživotná láska Agáta! Nárekov a nešťastia už bolo dost!“ Keď kráľ Eman uvidel svojho syna Vladimíra, nevedel, či sa má radovať, alebo plakať. Zobral si ho do náručia a vrúcne ho objal. Vtom sa otvorili dvere do komnaty. Vo dverách stála kráľovná Agáta. K životu ju prebudil bozk pravej lásky. Kráľovská rodina už nemohla byť šťastnejšia! Navzájom sa vyobjímali a vybozkávali. Sľúbili si, že jeden na druhého dajú veľký pozor, aby sa im nič zlého nestalo! Natešení rodičia a kráľovský mladý pár zvolali hostinu. Dali postaviť stôl dlhý pre celé mestečko Stanelvo a Orinor. Na hostinu prišli všetci do nohy. Kráľ Eman predniesol prípitok na jeho rodinu, ako aj všetkého obyvateľstva oboch kráľovstiev. Všetci uznali, že je ich kráľ najlepším,

najmúdrejším, najšikovnejším a kráľom s najmilujúcejším srdcom! Tak to ostalo naveky, až pokiaľ všetci šťastní neumreli!

ARIEL KIGYÓSI
17 ROKOV - II. kat.
II. ročník
SOŠ TORNAĽA